

21 Zomers
en andere verhalen

Van dezelfde auteur:

Zwaar verliefd!
Zwaar beproefd!
Zwaar verguld!
Geknipt voor jou
Zoek het maar uit

21 Zomers
en andere verhalen

Chantal van Gastel

the house of books

Copyright tekst © 2014 Chantal van Gastel
Copyright © 2014 The House of Books, Amsterdam

Omslagontwerp
Studio Marlies Visser

Omslagbeeld
Ilinna Simeonova/Trevillion Images
Foto auteur
Ellen van den Bouwhuysen
Opmaak binnenwerk
ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 4474 5
ISBN 978 90 443 4475 2 (e-book)
NUR 340

www.chantalvangastel.nl
www.thehouseofbooks.com
www.dutch-media.nl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande toestemming van de uitgever.

The House of Books is een imprint van Dutch Media Books bv

Voorwoord

Lieve lezer,

Het is zomer! En wat is er nu fijner dan een koffer (of e-reader) vol boeken om je gezelschap te houden op die heerlijk lange vakantiedagen? Met deze zomerbundel breng ik je een aantal uren leesplezier voor op je ligbed aan het strand of het zwembad, op je balkon of in de tuin, onderweg naar je vakantiebestemming of wanneer het je eigenlijk maar uitkomt om in dit boek te duiken. Want dat is het voordeel van een kort verhaal. Je kunt er gemakkelijk in en uit springen. Je even helemaal onderdompelen in zomerse liefdesverhalen en het weer neerleggen als het tijd is om een lekker drankje te halen of een frisse duik te nemen. En mocht het weer nu even niet zo stralend zijn, dan brengen deze verhalen je zeker alsnog in een zonnige stemming!

Naast mijn trilogie *Zwaar verliefd!*, *Zwaar beproefd!*, *Zwaar verguld!* en de losstaande romans *Geknipt voor jou*, *Zoek het maar uit* en *Ik wist het* (najaar 2014), verschijnen er met regelmaat korte verhalen van mijn hand. Deze schrijf ik in opdracht van tijdschriften of voor bijzondere gelegenheden, zoals onlangs het jubileum van mijn uitgeverij. Vaak krijg ik bericht van lezers die willen weten waar ze deze verhalen nog kunnen teruglezen.

Daaruit is het idee ontstaan om mijn zomerverhalen samen te brengen in deze bundel, zodat ze voor iedereen beschikbaar zijn. Dit boek maakt dus de verzameling van mijn vele trouwe lezers helemaal compleet. En als je me nog niet kent, dan is dit een mooie kennismaking met mij als auteur.

Deze bundel bevat vijf verhalen die eerder gepubliceerd zijn, onder andere in *Viva* en *VROUW Telegraaf*. Daarnaast word je getraceerd op een exclusieve preview van mijn nieuwe roman *Ik wist het* die na de zomer zal verschijnen.

Het titelverhaal *21 Zomers* draait om Lauren. Na eenentwintig jaar is er een eind gekomen aan haar huwelijk met haar grote liefde en beste vriend Daniel. Ze brengt nog één bezoek aan hun geliefde zomerhuis, waar ze zoveel gelukkige zomers beleefd hebben. Daar denkt ze terug aan hun liefdesgeschiedenis, hoe het begon en waar het misging. En wat zal deze eerste zomer zonder hem haar brengen?

21 Zomers schreef ik in opdracht van *VROUW Telegraaf* voor de zomerglossy en ik wilde na de luchtige, vrolijke zomerverhalen die ik eerder geschreven had, een meer volwassen en melancholisch zomergevoel creëren. Tijdens het schrijven heb ik veel naar het nummer ‘Summer Paradise’ van Simple Plan geluisterd. Nog steeds als ik het hoor, moet ik aan Lauren en Daniel denken.

In *Roxy's roadtrip* besluit Roxy helemaal alleen in haar piepkleine, oude Peugeotje naar Spanje af te reizen om na een fotografiecursus haar talent verder te ontplooien. O ja, en misschien ook een heel klein beetje om haar oude vakantieliefde weer eens op te zoeken. Haar auto begeeft het halverwege en dwingt haar tot een tussenstop in het Franse plaatsje Beaune. Een tussenstop die haar vakantietrip een heel andere richting op stuurt.

Voor de zomerspecial van *Flair* en *Viva* schreef ik dit lekker lange zomerverhaal. Passend bij het format van deze bladen,

mocht het zwoel, opzweepend en een tikkeltje sexy zijn. Een superleuke opdracht dus! Ik heb het verhaal met heel veel plezier geschreven en het bevat voor mijn gevoel alle elementen voor een ultiem zomerse leeservaring.

Mijn schrijfcarrière begon met het winnen van een schrijfwedstrijd van het weekblad *Yes*. Nadien mocht ik vaker korte verhalen voor het blad schrijven en daarmee zette ik mijn eerste stappen als professioneel schrijver. *Het vertrek* is bijzonder omdat het mijn allereerste betaalde schrijfopdracht was, een liefdesverhaal dat ik schreef toen ik alleen nog maar droomde van het ooit voltooien van een roman.

Thomas heeft net zijn studie afgerond en geniet van een lange vakantie. Hij ontmoet Tanja, wier ouders het hotel runnen waar hij logeert. De twee trekken veel met elkaar op en al snel ontstaat er een hechte band. Maar Tanja heeft zich voorgenomen nooit verliefd te worden op een hotelgast. Als het tijd is voor Thomas om zijn werkzame leven weer op te pakken, heeft hij geen andere keuze dan haar achter te laten. Of zou hij Tanja er toch van kunnen overtuigen dat er meer tussen hen is dan alleen vriendschap?

Afleiding is een kort erotisch verhaal dat gepubliceerd is in het glossy winkelmagazine van Christine le Duc. Het thema van dit magazine was ‘tegenstellingen’ en dit sprak meteen tot mijn verbeelding. Tegengestelde karakters kunnen immers een grote aantrekkingskracht op elkaar uitoefenen en het leek me leuk dit uit te werken.

Door haar fascinatie voor een man die in alle opzichten haar tegenpool lijkt, ontdekt de vrouwelijke hoofdpersoon in *Afleiding* ook de tegenstellingen in zichzelf. De personages komen in een situatie die hen uit balans brengt, waardoor de rollen plotse-ling omdraaien en ze elkaar in het midden vinden.

Over *Zomer in New York* was veel te doen afgelopen jaar. Ik schreef dit verhaal, dat vanwege de omvang misschien beter een novelle genoemd kan worden dan een kort verhaal, voor een jubileumactie van mijn uitgeverij The House of Books, die het 12½-jarig bestaan vierde. Het werd als geschenkboek uitgegeven en gratis uitgedeeld in de boekhandel bij aankoop van speciaal geselecteerde actietitels. Er ontstond een run op het boekje en ik werd bedolven onder berichten van lezers die het in hun boekhandel niet konden vinden en lezers die het los wilden kopen.

Speciaal voor iedereen die het boekje destijds gemist heeft, is *Zomer in New York* daarom in deze bundel opgenomen.

Het verhaal draait om Lucy, de laatste single op aarde! De zomer staat voor de deur en al haar vrienden hebben plannen waarin zij niet voorkomt. Geen wonder dat ze in een kleine dip belandt nadat ze de bruiloft van haar veeleisende vriendin Eloise tot in de puntjes georganiseerd heeft. Gelukkig is er champagne... en Facebook, waardoor ze midden in de nacht haar hart kan luchten bij haar oude vriend Kasper, die een flitsend leven in New York leidt. En het mooiste is dat hij haar uitnodigt om haar vakantie bij hem en zijn vriendin door te brengen. Er staat Lucy een zomer te wachten die ze niet snel zal vergeten. Ze wordt halsoverkop verliefd óp en ín *the city that never sleeps*. Maar of die liefde nu wederzijds is?

Ik schreef dit verhaal nadat ik vorig jaar eindelijk zelf die langverwachte trip naar New York gemaakt heb. Ik was al verliefd op het beeld dat ik van de stad had en die liefde is alleen maar groter geworden. Na thuiskomst zat ik er zo vol van dat ik er het liefst meteen een boek over geschreven had. Ik had alleen nog geen plot in gedachten waarop een hele roman gebaseerd kon worden. Dus toen ik de kans kreeg om een zomerverhaal voor The House of Books te schrijven, wist ik meteen waar het zich zou afspelen. En eenmaal bezig, besepte ik dat ik er net zo makkelijk een hele roman aan had kunnen wijden. Lucy kwam

zo tot leven in mijn hoofd en gaf me zoveel leuks om mee te werken. Dat, in combinatie met New York als geheim wapen, maakt dit een verhaal waar ik erg trots op ben en blij van word.

Hoewel *Zomer in New York* natuurlijk fictie is, is het wel enorm ingekleurd met mijn eigen belevenissen. Alle locaties die ik beschreven heb, heb ik zelf bezocht en Lucy kijkt door mijn ogen naar de stad. En die taxirit door The City in het begin van het verhaal... Het scheelde maar heel weinig of mij was hetzelfde overkomen!

En dan is er nog *Ik wist het*. De klap op de vuurpijl van deze bundel, want op dit moment is deze roman – die nog moet verschijnen – mijn allergrootste trots! Ik heb er met zoveel plezier aan gewerkt en ik kan niet wachten tot jullie kunnen kennismaken met mijn nieuwe personages. En dat kan nu dus al! Ik wil er nog niet te veel over verklappen, jullie mogen het gewoon gaan beleven. Ik wens jullie ontzettend veel plezier met mijn Mia en onthoud goed... deze preview is pas het begin van zoveel leuks dat ik voor jullie in petto heb met deze roman! Geniet ervan!

Heel veel liefs, heel veel leesplezier en een heel fijne zomer voor jullie allemaal!

A handwritten signature in dark ink, appearing to read 'Chantal', with a large, stylized flourish underneath.

Chantal van Gastel

Inhoudsopgave

21 Zomers	13
Roxy's roadtrip	23
Het vertrek	51
Afleiding	57
Zomer in New York	63
Ik wist het (exclusieve preview)	115

21 ZOMERS

Het wordt al laat. Ik moet misschien maar teruggaan, maar ik kan het niet opbrengen om deze plek te verlaten. Ik laat mijn kin op mijn knieën rusten en staar naar mijn blote voeten in het natte zand. Mijn schouders voelen wat trekkerig door de zon die de hele dag op me heeft geschinen, terwijl ik hier zat, op deze plek aan het water. Ik heb niets anders gedaan dan kijken naar het water dat zacht tegen de krakkemikkige houten steiger klotst. Naar het kleine roeibootje dat steeds een eindje oprijst uit de plas en dan weer neerzakt. Naar de vogels die overvliegen en de vaarttuigjes die zo nu en dan verderop aan me voorbijtrekken. Ik zit alleen maar voor me uit te kijken. En te denken.

Dat laatste doet pijn. Ik zou het niet moeten doen, maar ik kan het niet helpen. Hoe kan ik hier zijn en níét denken aan alle zomers die we hier hebben doorgebracht? Ik kan al die levendige beelden niet tegenhouden. De meisjes die in hun badpakjes van de steiger rennen en in het water springen. Daniel die ze alle twee tegelijk in een enorme badhanddoek rolt om ze weer af te drogen.

Daniel die met onze dochters in dat kleine bootje de plas op vaart en ze eruit laat springen en er weer in laat klimmen, terwijl ik toekijk vanaf de kant, bladerend door een tijdschrift. Het is lang geleden. De meisjes zijn groot en willen geen vakantie meer

vieren aan een saaie waterplas, in een huis dat meer weg heeft van een bouwval dan van een luxe villa. En Daniel... de man op wie ik zo verliefd was, de vader van mijn kinderen aan wie ik gezworen heb dat ik hem nooit pijn zou doen, dat ik nooit tegen hem zou liegen en dat ik hem nooit zou verlaten... De man die ik zoveel beloofd heb en die me evenveel terug beloofde... Hij is bij me weg. En de bouwval, waar ik zoveel heerlijke zomers heb doorgebracht, staat te koop.

‘Lauren, kom nou... Het is onbewoond, de kust is veilig.’ Daniel stond aan de achterkant van het huis. Hij stak zijn hand naar me uit, terwijl ik onzeker bij de bosjes bleef hangen waar we tussendoor gelopen waren, ver weg van de rest van de groep.

‘Zeker weten?’ vroeg ik. Ik durfde niet goed dichterbij te komen, bang dat er plotseling een woest uitziende man zou opduiken, wiens kluizenaarsbestaan we nu aan het verstoren waren. Tegelijkertijd was ik blij dat we deze afgelegen plek gevonden hadden, zodat we eindelijk meer dan een paar minuten alleen konden zijn.

Ik kende Daniel van de lerarenopleiding die we beiden volgden. Ik voor Nederlands en hij voor Engels. Vanaf de eerste week van mijn studie kon ik al goed met hem opschieten. Hij kwam naar het tafeltje dat ik deelde met wat studiegenoten, wees naar de stoel naast me en sprak de historische woorden: ‘Is deze stoel bezet?’ We zochten elkaar vaak op tussen de lessen door en na afloop daarvan. Meestal met een hele club van medestudenten om ons heen, maar de klik die ik met Daniel had, had ik met niemand anders. We trokken naar elkaar toe en soms voelde het alsof ik alleen met hem was, terwijl we omringd waren door vrienden.

Er werd wel eens over onze hechte band gespeculeerd, maar we ontkenden alle geruchten hevig. Daniel had een vriendin en hoewel ik hem meer dan leuk vond, wist ik dat ik genoeg moest nemen met wat we nu hadden. We waren alleen maar

vrienden en er was nooit iets tussen ons gebeurd wat ergens anders op wees. Ik had me erbij neergelegd dat zijn interesse in mij niet meer dan platonisch was. Hij zag mij niet zoals ik hem zag en ik wilde onze relatie niet verpesten door uit te spreken wat mijn gevoelens waren. Ik wilde hem niet kwijt als maatje.

Toen werd het zomer en onze club vatte het idee op om samen een week te gaan kamperen aan een waterplas. Daniel ging niet mee, omdat hij plannen had gemaakt voor een vakantie met zijn vriendin. Ik vermaakte me prima met de rest van de groep, maar ik miste zijn aanwezigheid. Niemand kon me laten lachen zoals hij, ook al waren zijn grappen soms nog zo flauw. Ik miste zijn geplaag, en vooral de knuffel na afloop die hij me dan gaf om zijn gedrag goed te maken.

Op de derde avond, terwijl we allemaal rond het kampvuur zaten, dook hij ineens op. Met niet meer dan een rugzak en een tent kwam hij tussen de bosjes door naar ons toegelopen. Hij werd met verbaasde kreten begroet en plofte neer op de grond. Hij vertelde dat hij het had uitgemaakt met zijn vriendin. Dat hij al een tijdje niet meer verliefd op haar was en daarom niet met haar op vakantie kon. Haar beste vriendin was in zijn plaats gegaan en hij had zijn kampeerspullen gepakt om zich bij ons te voegen. Hij zat tegenover me toen hij het vertelde en hij keek me recht aan.

De rest van de avond werd ik verscheurd door enerzijds het verlangen om net zo lang wakker te blijven tot ik met hem alleen bij het kampvuur zou overblijven en anderzijds de angst voor wat er dan zou kunnen gebeuren. Ik durfde de gok niet te nemen, dus toen de anderen gingen slapen, dook ik ook de tent in.

De dagen die volgden waren gevuld met intense blikken over en weer. Het was alsof er iets veranderd was tussen ons. Hij keek anders naar me: tijdens het zwemmen, als ik met mijn vriendinnen lag te zonnen voor de tentjes, of wanneer we spelletjes speelden zoals badminton of volleybal. Ik wenste dat we alleen konden zijn om te praten. Gek genoeg was ik er ook een beetje bang

voor. Maar ook weer niet zó bang, want toen hij me vroeg een stukje met hem te gaan wandelen, terwijl de anderen met blikjes bier en zakken chips rond het kampvuur zaten, glipte ik onmiddellijk met hem weg.

We zeiden niet veel, wat vreemd was gezien ons gebruikelijke geklets; we liepen gewoon. Verder en verder. Toen ontdekten we het huis. Het leek verlaten. Daniel liep voor me uit, gluurde door de ramen, rammelde aan de deuren. Hij wrikte aan de klink van de achterdeur en opeens schoot die open.

‘Kom je?’ vroeg hij, maar ik bleef op een afstandje staan terwijl Daniel het huis nader onderzocht. Toen hij zich ervan overtuigd had dat het echt verlaten was, kwam hij naar me toe en hij pakte mijn hand vast. ‘Ik weet het zeker, kom nou mee!’

Ik volgde hem. Aan het spinrag te zien, had hij gelijk en was er al een hele tijd niemand in dit huis geweest. ‘Vind je het niet... een beetje eng hier?’ vroeg ik bibberig. Het was al donker en de lampen deden het niet. De maan scheen door het grote raam aan de achterzijde naar binnen en wierp een trapezium van licht op de stoffige houten vloer. Ik schuifelde naar het licht toe.

‘Ben je bang?’ vroeg Daniel.

Ik haalde mijn schouders op. ‘Nee, hoor.’

‘Niet vanwege het huis.’ Hij kwam voor me staan. ‘Om hier te zijn met mij.’

‘Waarom zou ik daar bang voor zijn?’ vroeg ik lacherig.

‘Ik heb het idee dat je me uit de weg gaat. Vind je het vervelend dat ik toch gekomen ben?’

‘Nee,’ antwoordde ik. ‘Ik had het niet verwacht, dat is alles.’

‘Ik ook niet, maar ik beseftte plots iets...’ Hij stopte halverwege zijn zin, speurde de ruimte achter me af. ‘Misschien moeten we even gaan zitten.’ Hij pakte een deken van een oude fauteuil in de hoek, het enige meubelstuk in de kamer. Hij klopte de deken uit en spreidde hem daarna voor me neer. Ik moest opeens om hem lachen.

‘Ben je zenuwachtig?’ vroeg ik, terwijl ik me op de deken liet neerzakken.

Hij volgde mijn voorbeeld. ‘Nee. Ik wil je gewoon iets vertellen. En ik weet niet waar ik moet beginnen.’

Ik glimlachte, omdat ik wist dat hij wel nerveus was. ‘Begin maar gewoon ergens. Het maakt niet uit waar.’

‘Ik voel me zo stom,’ zei hij. ‘Ik duik hier zomaar op, alsof ik geen idee heb waar ik mee bezig ben. Maar ik weet het juist wel, snap je?’

Ik durfde geen antwoord te geven.

Hij sprak verder. ‘Ik stond op het punt om op vakantie te gaan met haar en het enige waar ik aan kon denken was dat ik een tent wilde pakken, zodat ik bij mijn beste maatje kon zijn.’

Er was iets dringends te lezen in zijn ogen en ik probeerde de spanning te doorbreken met een grapje. ‘Je wilde bij Sam zijn?’

‘Bij jou,’ antwoordde hij onverstoorbaar. ‘Jij bent de enige aan wie ik kan denken.’ Hij keek me aan. ‘Ik wil onze vriendschap niet kwijt, maar ik kan niet langer ontkennen wat ik echt voor je voel. Ik hou van je.’

Ik hoorde de woorden, maar ik kon het nog nauwelijks geloven.

‘Lauren,’ zei hij. Onzekerheid sijpelde door in zijn stem. ‘Had ik... had ik dat niet moeten zeggen?’

‘Jawel!’ riep ik vlug, met een gretigheid die me deed blozen. ‘Ik... ik voel hetzelfde voor jou.’

‘Echt?’ Hij legde zijn hand tegen mijn wang. Ik knikte, onder de indruk van de intimiteit tussen ons. ‘Ik hou ook van jou.’

Zijn duim streelde zacht over mijn huid. Ik durfde me niet te verroeren. Een paar tellen deden we niets behalve naar elkaar kijken. Toen kwam hij dichterbij en hij drukte zacht zijn lippen op de mijne. Het voelde alsof ik mijn hele leven op deze kus gewacht had.

Het hout van de steiger kraakt onder mijn voeten als ik naar de rand loop. Daar aangekomen, blijf ik staan. Ik probeer de herinnering van me af te schudden en mee te laten voeren door de wind die door mijn haren waait. Hoe kan iets wat zo mooi begon, zo akelig eindigen? Zo nietszeggend. Alsof het er allemaal nooit toe heeft gedaan.

Ik kijk over mijn schouder naar het huis. We waren er elk jaar teruggekomen, hadden er soms stiekem de nacht doorgebracht, in een slaapzak op een opblaasmatrasje. Een paar jaar nadat we het ontdekt hadden, stond er plots een bord aan de voorkant. Het was te koop. Het voelde al alsof het van ons was, dus we aarzelden geen moment om het officieel te maken.

Ik begin terug te tellen. Eenentwintig jaar. Eenentwintig zomers die we hier doorbrachten, dat is de tijd die er nodig was om ons van een innig verliefd stel te veranderen in een koppel dat slechts een stapel papierwerk en een paar handtekeningen verwijderd is van een echtscheiding. Hoe kon het allemaal zomaar wegglijpen? Heb ik niet gezien dat Daniel bij me wegdreef of wilde ik het simpelweg niet weten?

‘Wie is het?’ vroeg ik lamgeslagen, haast zwak. Mijn man vertelde me zojuist dat hij gevoelens heeft voor een andere vrouw en ik wilde boos worden, maar het was alsof zich een airbag tussen mij en mijn emoties opgeblazen had. Ik kon er niet bij komen, dus stelde ik hem die vraag, waarop ik het antwoord kende. Zulke dingen wist je nu eenmaal, diep vanbinnen. Misschien wist ik het zelfs al toen hij haar naam voor het eerst genoemd had. Nadine. Ze was zijn nieuwe collega. Ze gaf Engels, net als hij. Wat was ze slim en wat kon ze goed omgaan met de leerlingen. Ze was ook jong en aantrekkelijk. Ik wist dat zijn bewondering voor haar niet alleen beroepsmatig was. Ik voelde het aan. Elke keer als hij haar snedige opmerkingen tijdens sectievergaderingen ter sprake bracht. Bij elke foto die ik onder ogen kreeg van buitenschoolse activiteiten, waarbij ze niet van zijn zijde leek te

wijken. Ik wist het. Maar ik ontkende het. Omdat ik wist dat hij van me hield.

Dat laatste was nog steeds zo, zei hij. Hij had niets gedaan. Geen stiekeme ontmoetingen. Niets achter mijn rug om. Maar hij wilde het doen en voor mij was dat net zo erg. Misschien moesten we een tijdje uit elkaar gaan, was zijn voorstel. Een adempauze nemen. Die pauze duurde nu al maanden. Ik had de hoop opgegeven en de scheiding aangevraagd. Hij stribbelde tegen, maar niet genoeg naar mijn zin. En in plaats van te vechten voor ons, ging hij deze zomer met haar op vakantie. De eerste zomer in eenentwintig jaar die we niet samen zouden doorbrengen. Ze waren nu vast al ergens in Zuid-Frankrijk.

Ik kijk uit over het rimpelige wateroppervlak en probeer een toekomst voor me te zien. Ik wil het niet. Ik heb geen zin om vooruit te kijken, om sterk te zijn en mijn eigen weg te gaan. Ik wil terug naar wat ik had. Het was misschien niet perfect. Ik was duidelijk niet geslaagd in mijn perfectionistische drang om zowel thuis als op het werk alles op rolletjes te laten lopen. En met twee pubers die mijn energie opslokten, was investeren in de relatie met mijn man bepaald niet altijd de eerste prioriteit geweest. Maar met alle gebreken van dien: het was wel mijn leven. En ik hield ervan. Ik wil er niets anders voor terug. Ik wil het niet in mijn eentje doen. Ik wil niets van wat er momenteel voor me in het verschiets ligt. En met dat besef word ik overspoeld door machteloosheid.

Voor het eerst beginnen de tranen die ik maandenlang verdrongen heb te stromen. De airbag is verdwenen en ik word met volle kracht geraakt door de leegte die het vertrek van Daniel heeft veroorzaakt in mijn binnenste. Mijn beste vriend, mijn grote liefde, de vader van mijn kinderen. Ik zie hem voor me, in de auto, op weg naar het zonnige zuiden met Nadine naast hem die zachtjes zijn iets te lange haar streelt. Ik kan het niet aan. Ik zak op mijn knieën en huil met mijn gezicht in mijn handen.

Het voelt alsof ik voor altijd zo kan blijven zitten. Alsof ik nooit

meer een reden zal hebben om op te staan en verder te gaan. Dan, uit het niets, schrik ik op van het kraken van de steiger. Met een ruk draai ik me om. ‘Daniel!’

Hij staat achter me, op twee meter afstand. Zijn gebruinde sportbenen zijn in een korte broek gestoken en hij draagt een t-shirt dat zijn brede borst goed doet uitkomen. Zijn haar is – zoals meestal – iets te lang.

Ik krabbel vlug overeind en veeg de tranen van mijn gezicht.

‘Huilde je?’ vraagt hij.

‘Nee,’ zeg ik en een sarcastisch lachje ontsnapt aan mijn lippen. ‘Ik was uien aan het snijden.’

Hij zet twee passen in mijn richting. ‘Wat is er?’

‘Hoe kun je me dat vragen?’ Ik kijk hem ongelovig aan en wil langs hem heen schieten. Hij houdt me tegen. Zijn vingers liggen om mijn bovenarmen en hij kijkt me aan met zijn warme blik, waar ik zo makkelijk voor kan smelten. Ik sla mijn ogen neer.

‘Je kunt nog steeds met me praten, Lauren.’

‘Wat doe je hier?’ vraag ik zacht. Ik hoor de kwetsbaarheid in mijn stem en verman me. ‘Kom je vakantiehuizen bezichtigen met je nieuwe vriendin? Deze schijnt te koop te staan.’

‘Het spijt me,’ zegt hij. ‘Ik wist niet dat je hier was. Ik zou niet zomaar gekomen zijn als ik het geweten had.’

De grond lijkt onder mijn voeten weg te zakken. ‘Heb je haar meegenomen?’ Ik probeer me los te worstelen, maar op de een of andere manier brengt het me alleen dichterbij hem. Zijn geur is zo vertrouwd dat ik bijna opnieuw in tranen uitbarst.

‘Natuurlijk niet,’ zegt hij. ‘Dat zou ik nooit doen.’

‘Wat doe je hier dan?’ vraag ik, de wanhoop nabij. ‘Je zou onderweg moeten zijn naar Zuid-Frankrijk.’

Hij glimlacht, wat totaal ongepast op me overkomt. ‘Ik heb ooit eens eerder geprobeerd met een andere vrouw op vakantie te gaan, weet je nog?’

Ik kijk hem vragend aan. Doet het hem plezier mij te kwellen met pijnlijke herinneringen?